

[Jensen (Aale).]

værk, og vi skulde ikke gerne lave Lastværksarbejde her. Den højtærede Minister udtalte, at Gælden er en Ulykke. Det er indrømmet, men Ministeren udtalte endvidere, at der er ingen Forrentnings-evne i Landbruget; selv de, der ingen Gæld har, har Underskud. Dersom det er Tilfældet, tror jeg, de skulde give sig til noget andet, som de egner sig bedre til. Hvis de ingen Gæld har, tror jeg nok, de skulde kunne klare sig. Udtalelsen om, at det ikke betyder meget, om man har nogle Tusinde Kroners Gæld mere eller mindre, maa staa for den højtærede Ministers egen Regning; jeg har nok hørt det adskillige Gange før af den højtærede Minister, men ikke af andre. Efter min Mening betyder det uhyre meget, om man har nogle Tusinde Kroners Gæld mere eller mindre — det kommer naturligvis an paa, hvor stor en Bedrift man har, Gælden maa staa i Forhold dertil. Det betyder meget for at faa det hele til at gaa rundt, om man skylder 3 000 Kr. eller 1 000 Kr. pr. Td. Land. De store Gældsbyrder, som Landbrugerne har paadraget sig i en økonomisk vanskelig Tid, hvor Priserne paa alle de Ting, Landbruget frembragte, laa højt, betyder uhyre meget; de høje Priser har selvfølgelig bevirket, at Ejendommene kom op i høj Pris, og de, der har anskaffet sig Ejendomme i de Tider, sidder for de allerflestes Vedkommende haardt i det, saa haardt, at de selv med den allerstørste Dygtighed ikke kan klare sig. Derfor kommer vi til at skrive Gælden ned, det undgaas ikke. Hvis man ikke vil nedskrive den paa anden Maade, vil den blive nedskrevet ved Tvangsauktioner; om det er det, den højtærede Landbrugsminister vil gøre sig til Talsmand for, ved jeg ikke, men det er ganske umuligt for dem, der har erhvervet Ejendomme under Højkonjunkturen og har en stor Gæld, at staa Krisen igennem — i hvert Fald for langt den største Dels Vedkommende. Derfor er det netop, vi trænger til en Akkordlov, der betyder noget, og som kan bevirke, at Gælden bliver nedskrevet.

Nu spørger den højtærede Landbrugsminister: Hvem skal betale det? Skal Staten betale det? Vil Socialdemokratiet tage Ansvaret for, at Gælden bliver nedskrevet? Jeg svarer: Absolut ja, vi vil, hvis vi kan faa Midler dertil, tage Ansvaret og medvirke til, at den alt for høje Prioritet, som hviler paa Erhvervene i al Almindelighed og paa Landbruget i Sædeleshed, kan blive nedskrevet paa en fornuftig Maade, saaledes at man til Gavn for hele

Landet undgaar de mange Tyangsrealisationer, der ellers vilde finde Sted. Det kommer ikke til at gaa rundt, før dette sker. Vi fra vor Side siger derfor: Dette virker bagvendt, det skulde netop være Akkordlovgivningen, der virkede i første Række; naar Gælden er skrevet fornuftigt ned, kommer her Driftslaan for at hjælpe de paagældende i Gang igen; det vilde vi have været vel tjent med, og det vilde Samfundet have været vel tjent med.

Den højtærede Minister fremsatte en ganske mærkelig Udtalelse om Sammenlig- ning mellem disse Driftslaaneforeninger og Husmændenes Driftslaaneforeninger, og den højtærede Minister sagde, at Husmændenes Driftslaaneforeninger byder langt ringere Sikkerhed end disse. Hvad er det dog for en Tale? Husmændenes Driftslaaneforeninger er baseret paa den Maade, at man paatager sig solidarisk Ansvar indenfor meget begrænsede Beløb, og de, som faar Penge, skal give Pant i de Ting, som bliver anskaffet. Der har man Garanti i det, der bliver købt, og desuden Medlemmernes solidariske Ansvar indenfor det begrænsede Beløb. Det er en Sikkerhed, man kan se paa med nogenlunde Tryghed; jeg tror ikke, man kommer til at tabe ret mange Penge dér. I hvert Fald er det meget beskedne Beløb, der bliver benyttet i de mindre Landbrugeres Driftslaaneforeninger i Sammenlig- ning med disse.

Den højtærede Minister finder det overraskende, at vi vil stemme for Lovforslaget, naar vi her har kritiseret det saa stærkt. I denne Forbindelse siger den højtærede Minister endvidere, at det er virkelig Alvor, der er mange, som venter. Det sagde jeg allerede i mit Indledningsforedrag, og det er ikke alene dem, der skal have Penge, der venter, men deres Kreditorer, ogsaa Bankerne, venter paa muligvis at faa den sidste Terminsydelse, og derfor skal disse Penge skaffes til Veje. Der er ogsaa mange andre, som venter. Jeg vil sige, ikke alene til den højtærede Landbrugsminister, men i særlig Grad til den højtærede Statsminister, at der er Tusinder, som venter paa, at disse Hænder kan blive beskæftiget. Hvad gør den højtærede Statsminister for, at dette kan ske? Vi vil være med til at hjælpe alle i vort Samfund, som er i en vanskelig Situation, enten det er almindelige Arbejdere eller det er faglærte, enten det gælder Handel eller Industri eller Landbrug. Men vi forlanger, at der skal være nogenlunde Mening i Tingene, den ene skal ikke favoriseres alt for stærkt i Forhold til den anden. Jeg har tilsagt min Medvirkning til at gen-